

Brom

Çocuk Hırsız1

Çeviren
Esat Ören

ithaki

Haven

Leydi'nin
Bahçesi

Myrkvior

Leydi'nin
Ormanı

Şeytan ağacı

Şeytanormanı

Bataklık

Whisperwood

Avallach'ın
Mabedi

Kale

Merrow
Koyu

AVALON

BİRİNCİ KISIM

Peter

Birinci Bölüm

Çocuk Hırsızı

New York ilçesi olan Brooklyn’de, Prospect Park’ın küçük bir köşesinde ağaçların arasında gizlenmiş bir hırsız duruyordu. Hırsızın aradığı şey çalabileceği bir kadın çantası, bir cep telefonu veya bir kamera değildi. Hırsız bir çocuk arıyordu.

Hırsız, o sonbahar başlarındaki günün alacakaranlığında gölgelerin ve yaprakların arasından başını uzatıp oynamakta olan çocukları seyretti. Çocuklar dev yeşil kaplumbağanın etrafında dönüyorlar, parlak sarı kaydırdaktan kayıyorlar, kahkahalar atarak birbirlerini kovalıyorlardı. Ama bu mutlu yüzler hırsızın ilgisini çekmiyordu. Niyeti herhangi bir çocuğu çalmak değildi. Belli bir hedefi vardı. Yüzü kederli, yalnız kalmış ve kaybolmuş bir çocuk arıyordu. Ve yaşı ne kadar büyük olursa o kadar iyiydi, tercihen on üç, on dört yaşlarında biri. Çünkü daha büyük çocuklar daha kuvvetli ve dayanıklı olurlar, daha uzun süre hayatta kalırlardı.

Hırsız, o kız olayında Talih Ana’nın yüzüne güldüğünü biliyordu. Kız iyi bir avdı; babasına yazık olmuştu. Bıçağını adamın göğsüne sapladığı zaman yüzündeki tuhaf ifadeyi hatırlayıp gülümsedi. Ama şimdi Talih Ana nerelerdeydi? İki günden beri av peşindeydi ama *hiçbir şey* çıkmamıştı. Dün gece bir oğlana epey yaklaşmış ama bu yeterli olmamıştı. Hırsız yüzünü ekşiterek kendine acele etmemesi gerektiğini hatırlattı. Önce onlarla arkadaş

olup güvenlerini kazanmalıydı çünkü güvenini kazanmadığın bir çocuğu çalamazdın.

Belki Talih Ana bu gece yanında olurdu. Çocuk hırsız, şehir parklarının av için çok elverişli olduğunu öğrenmişti. Kaybolmuş veya evden kaçan çocuklar çoğu zaman çalıların arasına yerleşirler, yıkanmak için umumi tuvaletleri kullanırlar ve daima arkadaş ararlardı.

Güneş ağır ağır batarken gölgeler uzuyordu; hırsız, çocukların arasından seçimini yapabilmek için havanın daha da kararmasını bekledi.

Nick depo girişine koşup vücudunu çelik kapıya yasladı. Yanağını soğuk metale dayayıp gözlerini kapadı. “Sikeyim,” dedi. “Boku yedim. Fena halde boku yedim.”

On dört yaşındaki Nick, sıskaydı ve yaşına göre ufak kalmıştı. Dar yüzüne düşen siyah kâkülleri benzinin soluk rengini vurguluyordu. Saçı çok uzamıştı ama son günlerde saçını düşünecek hali yoktu.

Nick sırt çantasını yere bırakıp kâküllerini gözlerinden çekti ve siyah kot ceketinin kolunu sıyırdı. Ön kolunun iç kısmında uzayan yanık izine bakarken acıya yüzünü buruşturdu. Etindeki kırmızı iz kabaca G harfini oluşturuyordu.

O kâbusu aklından çıkarmaya çalışsa da, ikide bir o ânı yaşamaktaydı; adamlar onu yere mihlamışlardı; kendi mutfağının zeminine... Ağzına tıkanmış bulaşık süngerinin ekşi ve kötü tadı. Kalın boyunlu Marko'nun ocakta ceket askısını ısıtırken çirkin sırtıtışı. Tel askının dumanlar çıkardıktan sonra kızarması... duyduğu acı... o korkunç acı. Ve o koku; ama daha kötüsü o ses, kendi etinin cızırtısını hiçbir zaman unutmayacaktı. Adamlar kahkahalarla gülerlerken, çığlık atmak istiyor ama o pis sünger soluğunu tıkiyordu. Marko o uzun çenesi ve saçlarıyla, kan çanağı olmuş gözleriyle yüzüne eğilmiş, gülüyordu. “G harfi ne anlama gelir, bilmek ister misin?” dedi. “Hah, ister misin, göt herif? *Gammaz* demektir, ispiyoncu puşt. Eğer bir daha birine herhangi bir şey söyleyecek olursan, bu kelimeyi diline dağlarım. Anladın mı, küçük puşt?”

Nick gözlerini açtı. “Harekete geçmem lazım.” Sırt çantasını alıp üst fermuarını açtı. İçinde bir miktar cips, ekmek, bir kavanoz

fındık ezmesi, bir çakı, iki kutu gazoz, deri bir kayışta mavi bir tavşanayağı ve yaklaşık otuz bin dolar değerinde metamfetamin vardı.

Yüzlerce küçük saydam poşetin arasından mavi tavşanayağını buldu. Bu tavşanayağı ona babasının hediyesiydi; artık babasından kalan tek şey. Nick bunu öptükten sonra boynuna taktı. Bugün gelebilecek her türlü şansa ihtiyacı vardı.

Giriş kapısından dışarı uzanıp işlek caddede eski bir yeşil minibüs var mı, diye bakındı. Trafiğin iyice tıkanarak yavaşlamasını ve bu sayede metroya sağ salim varmayı umuyordu. Ama o anda trafik hiç aksamadan akmaktaydı. Çok geçmeden o minibüsün farları da gece karanlığında belirirdi.

Nick çantasını sırtına takıp kaldırıma çıktuktan sonra sokağın sonuna kadar yayaaların arasından koştu. Rüzgâr sertti, insanlar yakalarını kaldırmış, gözlerini yere çevirmişlerdi. Nick de yakasını kaldırdıktan sonra bir İtalyan lokantasın önünde kuyruğa girmiş olan yaşlıca erkeklerin ve kadınların etrafından dolanarak, kalabalığın arasına karışmaya çalıştı.

Boku yedin, oğlum Nick, dedi içinden. *Okkalı bir bok yedin.* Ne ki, bir yanıyla da memnundu; zulalarının çalındığını öğrendikleri zaman o orospu çocuklarının suratlarını görmek için her şeyi yapardı. Marko'nun tekrar işe dönmesi epey zaman alacaktı.

Arkasında bir korna çalınca Nick sıçrayarak döndü – yüreği ağzına gelmişti. Ama yeşil minibüs değildi, sadece birisi arabasını yolun ortasında park etmişti. Nick karşıdaki ağaçları görünce rahat bir nefes aldı. Prospect Park sadece bir blok ötedeydi. Ağaçların arasında onu görmek zor olurdu. Parkın karşı tarafına gidip oradan metro istasyonuna geçebilirdi. Nick koşmaya başladı.

Oyun parkı tamamen karanlığa bürünene kadar gölgeler katlanarak üst üste bindi. Sodyum lambalar art arda yanmaya başladı ve parlak sarı ışıltısı parkta uzun, ürpertici gölgeler oluşturdu.

Ebeveynler artık gitmişti, oyun parkı boşalmıştı. Tıka basa gazoz şişeleri ve kirli alt bezleriyle dolu olan çöp kutuları park nöbetçileri gibi görünüyorlar, trafiğin gürültüsüyle birisinin otomobilindeki müzik setinin gümbürtüsü parkın içine doluyordu.

Çocuk hırsız, oğlanın parkta koştuğunu, sarı lamba ışığı altındaki yüzünü gördü. O yüzdeki korkuyu ve şaşkınlığı fark edince, gülümsedi.

Bu çocuğu buraya yönelten ne olmuştu? Kötü muamele, ihmâl, taciz mi? Belki de bunların hepsiydi. Hırsız için bunun önemi yoktu. Önemi olan tek şey, bir nedenle bu oğlanın evini terk ederek gece vakti tek başına sokağa çıkmasıydı; o bir kaçaktı. Ve pek çok kaçak gibi, bu oğlan da nereye kaçacağını bilmiyordu.

Hiç dert etme, dedi içinden çocuk hırsız. Sana göre bir yerim var. Birlikte oynayabileceğimiz bir yer. Ve altın renkli gözleri ışıldarken, gülümsedi.

Nick parktan çıkmakta olan genç bir çiftin yanından geçti; çift kırdıyor, Siyam ikizleri gibi birbirlerine sokuluyorlardı. Köpeğini gezdiren bir adamın etrafından dolandı. İri bir poodle olan köpek kakasını yaparken Nick'e mahcup bir bakış attı. Telefonunda mesaj yazmakta olan adam, köpeğinin yürüyüş yoluna mayın döşemesine aldırmiyordu.

Nick patikanın ötesinde bir grup genç gördü. Bağıra çağıra parktan geçiyorlardı. Belalı tiplere benziyorlardı ve Nick daha fazla belayla karşılaşmak istemiyordu. Yolunu değiştirip ağaçların arasına girdi.

Yoğun bir çalılık sırası arasından geçtikten sonra büyük bir hendeğın içine atladı. Ayağı kaygan bir kartona çarpınca, tökezledi ve yumuşak bir şeyin üstüne düştü. O yumuşak şey kımıldadı. "Hey," diye bir ses çıkardı.

O yumuşak şey bir uyku tulumuydu; eskiydi, yağlıydı ve sanki lağımdan çıkarılmış bir şey gibiydi. O sesi çıkaran kişiyse bir kadındı ve görünüşü uyku tulumundan daha iyi değildi – vişne kırmızısı ruju ve kat kat makyajı sokaklarda yaşamının izlerini silemiyordu. Nick bir zamanlar bu kadının güzel olabileceğini düşündü ama şimdi topaklanmış saçları, çukurlaşmış gözleri ve çökük yanaklarıyla bir kadavrayı andırıyordu.

Kadın dönüp doğruldu, Nick'e bakıp gülümsedi.

Uzun, beyaz sakalı olan kel bir adam yakındaki bir uyku tulumundan başını çıkarıp, "Bu kim?" diye sordu.

Nick çalılıarın arasında birkaç uyku tulumu daha, karton kutular, mavi plastik muşambalar ve içi torbalarla dolu bir alışveriş arabası gördü.

"Bir oğlan," dedi kadın. "Sıska bir çocuk."

Nick kadının üstünden kenara çekildi ama ayağa kalkacakken

kadın kemikli elleriyle onu bileğinden sımsıkı tuttu. Nick bir çığlık atıp kendini çekmeye çalıştı.

“Nereye gidiyorsun, hayatım?” diye sordu kadın.

“Bir şey mi arıyorsun, evlat?” dedi adam ayağa kalkmaya çalışırken. Diğer uyku tulumlarından ve karton kutulardan başka kafalar uzandı ve donuk gözler Nick’in üstüne çevrildi.

“Elbette bir şey arıyor,” dedi kadın hınzır bir gülüşle. “On dolar verirsen seni havalarda uçururum, şekerim. On doların var mı?”

Nick dehşet içinde kadına baktı.

Yaşlı adam homurdanarak güldü. “Bu çok iyi bir fiyattır, evlat. İnan bana. Bu kadın sana takla attırır.” Diğer adamlar da başlarını sallayarak bunu doğruladılar ve kahkahayı bastılar.

Nick başını hızla iki yana sallarken bileğini kadından kurtarmaya çalıştı. Ama kadın onu çok sıkı tutuyordu.

“O halde, beş dolar olsun,” dedi kadın. “Beş dolara senin küçük roketini havalandırırım. Ne dersin?”

Nick iki adamın arkasına geçtiğini fark etti. Ona beleş bir öğlen yemeği görmüş gibi, iştahla bakıyorlardı.

“Bırak beni,” diye yalvardı Nick kadının parmaklarını çözmeye çalışırken. “Lütfen, beni bırakın.”

“Çok şey kaçıyorsun,” dedi kadın; onu aniden bırakınca Nick tökezleyerek adamlardan birinin önüne düştü. Adam Nick’i saçından tutarak çevirdi ve elini sırt çantasına götürdü. Nick haykırarak ondan sıyrılırken bir tutam saçı adamın elinde kaldı. Çantasını koruduğu sürece bunun önemi yoktu. O çanta her şeyden daha önemliydi, artık tek varlığı oydu. Çantayı göğsüne bastırıp ayağa kalktı ve hendekten yukarı tırmandı. Çalıkların arasından deli gibi koşarken arkasından gelen kahkaha seslerini işitiyordu. Hendek görünmez olana kadar koştu. Büyük bir kaplumbağanın bulunduğu bir oyun parkına gelince soluklanmak ve sinirlerini yatıştırmak için durdu.

Bu geceyi bir hendekte uyuyarak mı geçireceğim? diye düşündü. Ve bunu izleyen geceleri de... Bunlar gibi yaratıkların olduğu yerlerde mi?

Kalbi hâlâ deli gibi atarken çantasını ayaklarının arasına koydu. Onu takip eden kimsenin olmadığına emin olana kadar gölgelerin ve ağaçların etrafında bakındı. Sonra cebinden bir tomar banknot çıkarıp saymaya başladı. *Elli altı dolar. Bununla ne kadar süre idare edebilirim ki? Çantayı kaldırdı. Hayır, hepsi o kadar de-*

ğil. Bir torbacı bulduğum zaman bana gereken bütün paraya sahip olacağım. Ama tabii, planın bu kısmını pek düşünmüş değildi. On dört yaşındaki bir oğlan büyük miktarda bir uyuşturucu satışını nasıl ayarlayacaktı? *Bunu yapabilirim*, dedi içinden. *Yeter ki, aklımı kullanayım. Bunu götüreceğim yerde... nereye götüreceğim?* “Sikeyim,” dedikten sonra şimdilik tek önemli şeyin metroya gitmek ve buradan toz olmak olduğuna karar verdi. *Sonra ne? Ha?* Çalılıklara bakarken bir uyku tulumunun bile olmadığını anladı. Yoksa annesi haklı mıydı? Belki Marko’dan uzak durmalıydı. O zaman hiç değilse yatacak bir yeri ve yiyecek yemeği olurdu. Ceketini sıyrıp kolundaki yanık izine bakarken Marko’nun nefret dolu sırtışı ve öfke saçan kan çanağı olmuş gözlerini hatırladı. *Hayır*, diye düşündü Nick. *Bu annemin suçuydu. O kan emici herifleri anneannemin evine alan oydu. Bu kadar bencillik etmeseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı.* Gözlerinin yaşadığını hissedince, öfkeyle gözlerini sildi. “Sikeyim,” dedi. “Sikeyim.”

Arkasındaki ağaçlardan bir gürültü duyuldu. Nick karşısında Marko’yu veya dudakları boyalı o cadaloz kadını göreceği korkusuyla o yana döndü. Ama o tarafta ağaçlardan ve sarı ışıklardan başka bir şey yoktu. Etrafa iyice bakındı. Kimseler yoktu; park ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü.

Gözünün ucuyla bir hareket gördü. Bir oğlan çocuğu boyunda bir gölge hızla bir ağaca tırmanıp dalların arasında kayboldu. “Bu da ne?” diye fısıldadı Nick ama sonra aslında bilmesem daha iyi olur, diye geçirdi içinden. Dönüp caddeye doğru koşmaya başladı.

Nick’in parktan çıktığı yer metro istasyonunun tam karşısıydı. Trafiğin açılmasını bekledikten sonra caddenin karşısına geçti. Daha üç adım atmamıştı ki, birden dondu kaldı.

“Hay lanet!” dedi. İstasyon merdivenine dayanmış duran kişi Bennie’ydi; Marko’nun torbacılığını yapan bir düzine oğlandan biri. Nick’in ensesi buz kesti. *Bennie olan biteni biliyor mu?* Bennie cep telefonunu kulağına dayamıştı. *Elbette biliyordur.*

Çalan bir korna Nick’e caddenin ortasında durmakta olduğunu hatırlattı. Dönüp hemen kaldırıma çıktı. Başını eğerek tekrar parka doğru yürümeye başladı. *Koşmana gerek yok*, dedi içinden. *Seni görmedi. Sadece yürümeye devam et. Sakin ol.* Ağaçların arasına girerken arkasına baktı. Bennie gitmişti.

Bennie onu görseydi mutlaka herkesi arar, sonra da hepsi peşine düşerdi. *Of, Tanrım*, dedi içinden, *Ne yapacağım?* Arada bir arkasına bakarak parkın iç kısımlarına girdi. *Ömür boyu parkta kalamam ya.*

“Hop dedik, birader. N’oluyor?”

Birisi bir BMX bisikletiyle onun hizasından geldikten sonra gidonu kırıp önünü kesince Nick’ten tiz bir çığlık çıktı.

Görünüşüyle Nick’ten birkaç yaş daha büyük olan bir oğlandı. İki beden daha büyük kabarık bir ceketi ve kuşağı belinin altına sarkan bol bir pantolon giyiyordu. Mets beysbol kepinin altındaki sarı saçları örgülüydü.

Oğlan selesi üstünde gerinerek sırttı.

Nick’in nabızı fırlamıştı. *Marko’nun elemanlarından biri mi? O hıyarlara çok benziyor.*

Tırtıl saçlı oğlan çenesindeki sivilceleri kaşdıktan sonra didonu üstüne eğildi. “Yo, kanka. Attır bakalım bir dolar.”

Nick bir nebze rahatladı. Bu da ondan haraç almaya çalışan sık kafalardan biriydi işte. Semtteki her oğlanın onu aradığına gerçekten inanmış mıydı harbiden?

Nick karşılık vermeyince, tırtıl saçlı oğlan ağzındaki sakızı çıkarıp gidonunun üstüne yapıştırdı. Nick’e, hadi uzatma, anlamında bir bakış attı.

Nick bunun gibi dallamalarla her gün dalaşıyordu – sonunda biraz aşağılanma, biraz hırpalanma olurdu. Ama şimdi Nick’in bu oyunu oynayacak zamanı yoktu. Hemen buradan gitmek zorundaydı. Bir an o bir avuç parasını vermeyi düşündü; o zaman hiç değilse sırt çantasıyla oradan kaçabilirdi. Ama hiç parası olmadan nereye kadar gidebilirdi ki?

“Hey, birader, sana diyorum,” dedi oğlan sabrının taşığını belli ederek.

Nick bu gaga burunlu gangster heveslisi *birader* demeden bir cümle kurabiliyor mu, diye merak etti.

“Birader, sen sağır mısın, lan,” dedi oğlan ve Nick’in yüzünün önünde parmaklarını şaklattı. Nick irkilip bir adım geri çekildi.

“Kanka, şu haline bak, korkudan altına sıçacak gibisin,” dedi oğlan. “Sakin ol, birader. Sadece sana takılıyorum.”

Nick kendini gülümsemeye ve kıkırdamaya zorladı ama daha o anda bunu yaptığı için kendinden nefret etti. Bu şekilde dal-

ga geçilmekten daha kötü olan tek şey, bunu espri kabul etmiş gibi davranmaktı. Bu durumdaysa, gülmek çok büyük bir hataydı. Nick okulda değildi. Parkta tek başınaydı ve o cılız gülüşü oğlana Nick'in dövüşecek biri değil, onun bir av olduğunu ilan ediyordu.

Oğlanın sesi ciddileşti. "Kaç paran var?"

Bu ses tonu Nick'i korkuttu; kötülük vaat ediyordu, sanki bu oğlan işi abartıp adamakıllı canını yakacak gibiydi.

"Buraya abimle geldim," dedi Nick sakin görünmeye çalışarak. Sanki gerçekten onu kollayacak bir abisi varmış gibi.

Oğlan etrafa bakınmaya bile gerek görmedi. Kollarını göğsünde kavuşturup bana maval okuma der gibi baktı.

"Şuradaki ağaçların altında," dedi Nick eliyle işaret ederek. "İşiyor. Birazdan buraya döner."

Tabii, o ağaçların altında çişini yapan bir abi falan yoktu ama o iki oğlan o tarafa bakacak olsaydı, büyük bir meşe ağacının altında sürünerek ilerleyen, gözleri altın renkli bir gölgenin onlara doğru yaklaştığını görebilirdi.

Oğlan yavaşça başını iki yana sallayarak, "Haaassiktiir lan," dedi. Bunu hayal kırıklığıyla iç geçiriş gibi söylemişti; sanki Nick onun gibi iyi bir oğlana neden yalan söylemiş gibi...

"Birader, o çantada ne var?"

Nick çantasının kayışlarını sımsıkı tuttu. Kâküllerini yüzünden itip, nereye kaçsam, diye bakındı.

"Hey," dedi oğlan. Gözlerini kısıp Nick'e baktı. "Seni tanıyor muyum?"

Nick'in kanı dondu.

"Tabii. Sen Marko'nun yerinde yaşıyorsun."

Nick, orası Marko'nun yeri değil, diye bağırmak istedi. Anneannesinin eviydi. Marko sözde kiracıydı ama Marko ve adamları annesini ele geçirmişlerdi ve annesi bu konuda kılını bile kıpırdatmıyordu.

"Evet, ya," dedi oğlan. "Sen üst katta annesiyle oturan, odasından dışarı hiç çıkmayan o ucubesin. Marko senin ibne falan olduğunu söylüyor."

Oğlan eğer ucube demekle Nick'in sokak köşesindeki yeniyetme itlerle hırtlık yapmadığını, apış arasını tutarak kızlara orospu, diye laf atmadığını, üstüne bol gelen gömleklerle bütün gün gangster rolü oynamadığını kastettiyse, o zaman Nick'in buna

itirazı yoktu. Ama iş o kadarla bitmiyordu ve Nick bunun farkındaydı. Buraya taşınmalarından önce, Fort Bragg'deyken bile Nick ortama dahil olmakta zorlanırdı. Ama burada, Brooklyn'de ona ucube denmesi, eski yerindeki çocukların ona yakıştırdığı sıfatların yanında sevgi sözcüğü gibi kalırdı. Nick kendisini cüzamlı gibi, sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi hissederdi. Son zamanlarda artık arkadaşlık kurma çabasından tamamen vazgeçmiş, odasına kapanıp zamanını kitap okuyarak, resim çizerek, video oyunları oynayarak ve bu puşt gibileriyle karşılaşmamak için ne gerekiyorsa yaparak geçirmişti.

“Hey, Bennie’yi gördün mü?”

“Kimi?” diye sordu Nick yavaşça bir adım geri atarak.

“Ne demek ‘kimi?’ *Bennie*. Ulan bu oğlan her an senin evindedir. Onu gördün mü?”

Nick başını iki yana sallayıp bir adım daha geri attı ama oğlan da bisikletini öne getirdi.

“Bak, benim gitmem lazım,” dedi Nick. “Mm, Marko’nun bir işini yapacağım. Anlarsın ya.”

“Ne? Marko mu? Şimdi Marko’ya torbacılık mı yapıyorsun? Hadi, lan.”

“Büyük bir iş değil,” diye ekledi Nick hemen. “Sadece bir ayak işi.”

“Ha, tamam.” Oğlanın sesi birden resmileşti, sanki bir dakika önce Nick’i tokatlayıp parasını almayacakmış gibi... “Bennie ona benden bahsetti. Marko yakında beni de çalıştıracakmış.” Sonra birden aklına gelmiş gibi, “Kanka, demin seninle sadece kafa buluyodum, tamam mı? Dargınlık yok, dimi?” dedi.

“Tabii,” dedi Nick zorla gülümseyerek; oradan tüymek için her şeye razıydı. “O halde, sonra görüşürüz.” Oyun parkına doğru yürümeye başladı.

“Birader,” diye seslendi arkasından oğlan. “Marko’yu gördüğün zaman ona kardeşi Jake’in selamı var, de.”

Ben de zaten bunu yapacaktım, dedi içinden Nick. *O herif kızgın telle dilimi yakarken ona kardeşi Jake’in selam söylediğini bildiririm.*

Jake’in telefonu öttü. Jake daha telefonu açmadan Nick arayamın Bennie olduğunu anlamıştı. Adımlarını hızlandırdı.

Oğlan telefonunu açtı. “Birader. Ne? Parkta demiştin. Ne – olamaz. Bunu mu yaptığı? Olamaz. *Olur şey değil.*”

Nick oğlanın ona baktığını gördü. “Senin için daha iyisini yapabilirim,” dedi oğlan. “Hayır dostum. Demek istediğim, aradığın şey az önce elime geçti.”

Nick’in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu.

“Evet, tamam. Kaplumbağanın yanında. Oyun parkında çocukların üstüne tırmandığı o yeşil şey.” Bir kez daha Nick’e baktı. “Merak etme, bir yere kaçacak...”

Nick koşmaya başladı. Eğer ağaçlara ulaşabilirse, çalılıkları arasında kendini kaybettirebilir, belki kurtulabilirdi. O kadar hızlı koşuyordu ki, arkasından yaklaşmakta olan bisikletin farkına bile varmadı. Oğlan yanından geçerken ona bir tekme attı. Nick’in ayağı tökezleyerek kaldırıma düştü; beton zeminde avuçları sıyrıldı. Bir çığlık atarak ayağa kalkmaya çalıştı ama Jake oradaydı ve bir tekmeyle onu yere yapıştırdı.

“Beni bırakıp gidecek değildin, birader, hah?” diyerek Nick’e bir tekme daha attı.

Nick onlara doğru koşan iki oğlanın ayak seslerini duydu. “Hey, Jake!” diye bağırdı biri. Bu Bennie’ydi.

“Ya, o son tekmeyle gördün mü?” diye bağırdı Jake heyecanlı bir sesle. “Gördün mü, ha? Ben *siktiğimin* Steven Seagal’iyim.” Tek elini apış arasına götürüp diğerinin parmaklarını şaklattı. “Yılan Jake’e bulaşmayacaksın. Ne dersin, Bennie?” Jake yumruk tokuşturmak için elini uzattı.

Bennie ona acımaya yakın bir ifadeyle bakıp Jake’in elini havada bırakarak buz gibi gözlerle Nick’e baktı. O bakışta yanındaki geri zekâli gibi davranmayacağını anlatan bir ifade vardı.

Bennie çok iri yapılıydı. Nick’in duyduğu kadarıyla Lincoln Lisesi futbol takımında defans oyuncusu olmuştu. Bu, onun okuldan kovulmasından önceydi. Bir kurşun kalemle matematik öğretmeninin gözünü oymuştu. Bennie’nin ağaç köklerine benzeyen kalın, sert elleri vardı; bu eller bir çeyrek doları ikiye ayırabilecek kadar güçlüydü. Fırça gibi kaşlarının altındaki şehla gözleri soğuktu, yani hiçbir şey hissetmezmiş gibi görünüyordu.

Bennie o duygusuz gözleriyle yerde yatan Nick’e baktı. “Şu anda kimin yerinde olmak istemezsin, diye sorsalar, bu kişi sen olurdu.”

“Çok doğru!” diyen Jake kısa boylu, kaslı, ağaç çotuğu gibi kolları olan üçüncü oğlana döndü. “Selam, Freddie. Şunun ayak-

kabılarına baksana. Cenazemde bile böyle ibne ayakkabılarıyla görünmek istemem.”

“Tam ibne ayakkabısı işte,” dedi Freddie. Nick’in ayakkabısının altına tekme attı.

Sözünü ettikleri ayakkabılar, Nick’in leprikon yeşili Converse’leriydi. Nick bunun için onlara kızmadı – kimse bu ayakkabılardan onun kadar nefret etmezdi. Tenzilatlı satış yapan mağazalarda bir dolarlık saatlerin altında teşhir edilirdi. Çok severek giymiş olduğu o yeşil paten ayakkabıları artık küçük gelmişti. Annesinden yeni bir çift ayakkabı istemiş, annesi de ona bunları almıştı. Annesine bunlarla nasıl paten kayacağım, bunlarla okula nasıl giderim diye sormuş, koca New York’ta onun kadar ucuzcu biri olmadığını söylemiş, annesi de ona şımarık piç, diyerek odadan çıkmıştı. Tabii, Marko devreye girdikten sonra patenleri kaybolduğu için artık işin o kısmının önemi kalmamıştı ama okulda her gün alay konusu olması da diğer çocuklarla kaynaşmasına imkân tanımamıştı.

Bennie cep telefonunu açıp tekrar ara tuşuna bastı. Eşofman üstünün kapüşonunu geri itip kafasını kaşındı. “Selam, Marko. Doğru bildin. Hayır, ciddiylim. Tabii ki, onu enseledim. Salak herif, senin tahmin ettiğin gibi doğruca metroya gidiyordu. Bilmem.” Bennie etrafına bakındı. “Oyun parkındayız. Hayır, o değil. O salak kaplumbağanın olduğu yerdeyiz. Bekleriz. Merak etme, bu küçük puşt hiçbir yere kaybolmayacak.”

Bennie telefonunu kapattı. “Çantasına bakın.”

Freddie çantayı tuttu. Nick çantasını onun elinden kurtarıp ayağa kalktı ama daha bir adım atmadan Freddie ona sarılıp kolunu geriye kıvırdı.

Bennie çantayı Nick’in elinden çekerek aldı.

“Acaba bunun içinde ne var?” dedi fermuarını açarken. Bir ıslık öttürerek Jake ve Freddie’nin görmesi için onlara doğru uzattı. İki oğlanın da gözleri büyüdü.

“Hassiktir! Bu en az yüz bin dolar eder,” dedi Freddie.

Jake hayretler içinde Nick’e baktı. “Birader, Marko seni doğrayıp balıklara yem yapacak.”

Nick bir kolunu kurtarıp sıyrılmaya çalıştı; bir yandan da var gücüyle çığlık atıyordu. Bennie ona bir yumruk attı. Nick kafasından bir bomba patlamış gibi hissetti. Bir çığlık daha atınca Bennie

karnına bir yumruk atarak onu iki büklüm etti. Sonra saçından kavrayıp başını kaldırdı ve, “Kaçmak mı istiyorsun?” diye sordu. Sırtarak Nick’in pantolonunu ayak bileklerine kadar sıyırdı. “Hadi, kaç bakalım şimdi.”

Nick öksürdü, tıksırdı, nefes almaya çalıştı.

“Onu bırak,” dedi Bennie.

Freddie onu bıraktı.

Nick iki elini karnına götürürken az kalsın düşünüyordu.

“Hadi, nonoş,” dedi Bennie. “Daha ne bekliyorsun? Toz ol.”

Hem Jake hem Freddie kıkırdadılar.

Bennie Nick’i itti. Nick yalpaladı, sendeledi ama ayak bileklerini saran pantolonuna rağmen ayakta kalmayı başardı.

Freddie ve Jake kahkahadan kırılıyorlardı.

Sonra Bennie, Nick’e bir omuz attı. Nick’in ayakları birbirine dolanarak yere kapaklandı.

“Pantolonunu ve iç çamaşırlarını arayın,” dedi Bennie. “Bu küçük ibne zulasını götüne sokmuş olabilir.”

Freddie, Nick’in üstünü yokladı. Elini onun cebine götürünce o para tomarını çıkardı. “Servet var!”

“Ver onu bana,” dedi Bennie parayı ondan alarak. “Bu para Marko’nun.”

Bennie, Nick’in üzerine o kadar eğildi ki, Nick onun ağzının kenarlarındaki domates sosu lekelerini gördü. “Marko alet kutusunu getireceğini söyledi. Gerçek bir korku filmi olacakmış. Ben korku filmlerine bayılırım. Ya sen?”

Üstlerindeki bir dal sallanınca yaprakları yağmur gibi yağdı. Bunu tok bir ses izledi. Onu ilk görenler Nick ve Freddie oldu. Bennie ve Jake onların yüz ifadesini görünce ikisi de o yana döndüler.

Nick’ten biraz daha uzun boylu bir oğlan patıkada duruyordu. Üstünde elle dikilmiş deri bir pantolon, bunun paçalarına dikilmiş uçları sivri botlar vardı. Siyah bir kapüşonu olan eski moda kuyruklu bir smokin giymişti ve göğsüne takılı kadın çantasına benzer bir deri çantası vardı. Oğlan kapüşonu geriye itince omzuna kadar inen, üstü ufak dallarla ve yapraklarla dolu kızıl saçları görüldü. Oğlanın kulakları da, sivriydi – Spock’ın kulaklarına benziyordu. Ve gözleri parlak altın rengindeydi.

Oğlan ellerinin kalçasına dayayıp gülümsedi. “Adım Peter. Ben de sizinle oynayabilir miyim?”

Çocuk hırsızları süzerken gülümsemeyi sürdürdü ve onları kolay lokma olarak gördüğünü gizlemeye çalıştı. *Kurnaz olmalıyım*, dedi içinden. *Eğlenceyi bozmak istemem.*

O üç gencin şaşkın yüzlerine bakarken, *Bunlar kör*, diye düşündü. *Düpedüz kör. Etrafları sihirle çevriliyken bunun zerresini bile görmüyorlar.* Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Daha birkaç yıl önce bunlar hâlâ çocuklardı, zihinleri ve vücutları sihirlerle doluydu ve etraflarını saran efsunlu dünyaya açıktılar. *Oysa şimdi şunlara bak, hepsi sefil, sersem itler; hayatlarının geri kalanını, kaybettiklerinin farkında bile olmadıkları şeyi bulmaya çalışarak geçirecekler.*

Onlara iyilik yapmış olacağım. Üçünün de bağırsaklarını deşerek. Bunu düşünürken gözleri parladı. *Ve çok da eğlenceli olacak. Kendi bağırsaklarını avuçlarken yüzlerini seyretmek... Öf, çok eğlenceli olacak.* Ama buraya eğlenmeye gelmemişti. Buraya yeni bir arkadaş edinmek için gelmişti.

Peter pantolonu ayak bileklerine inmiş, ağlamamaya çalışan oğlana bir göz attı. Bu çocuğu kazanması gerekiyordu çünkü çocukları zorla Mist'e* götüremezdin. Mist buna asla izin vermezdi. Ama bir çocuğu Mist'in içine yönlendirebilirdin. Bunu için sana güven duymalıydılar. Ve ne kadar aşağılık ve çirkin de olsalar, gözlerinin önünde bu itlerin bağırsaklarını deşersen, çocuğun güvenini kazanamazdın.

Peter oyunun bu kısmını keyifli bulurdu – çocukların kalplerini kazanma aşaması, bir süre oynama fırsatı bulması. *Oyunlar önemlidir. Sonuçta beni bu donuk gözlü puştlardan ayıran şey oynamak değil mi?*

Böylece çocuk hırsızları onlarla sadece oynamaya karar verdi.

“Ben de sizinle oynayabilir miyim?” diye tekrar sordu Peter.

Freddie gerildi. Nick onun bu kızıl saçlı, altın gözlü oğlandan tırstığını tahmin etti.

“Sen de kimsin, lan?” diye kabardı Bennie.

“Peter.”

“Ne istiyorsun?”

“Oynamak,” dedi Peter usanmış bir halde. “Bunu kaç kere daha sormam gerekecek, kuş beyinli?”

* (Ing) Sis, pus, buğu. –çn

Bennie'nin tek hatlı kaşları iyice sıkıştı. “Kuş beyinli mi?” Ve Nick'in hatırladığı kadarıyla Bennie ilk defa akli karışmış bir haldeydi. Bunun hakaret olup olmadığını kestiremediği için Freddie'ye baktı.

“Eyvah,” dedi Freddie. “Evlad, bunu yapmayacaktın. Şimdi bu lafın yüzünden seni öldürecek.”

Ama Bennie kimseyi öldürecekmiş gibi görünmüyordu. Çünkü Bennie gibiler onlara bok atan çocuklarla karşılaşmaya alışkın değildiler. Dengeleri sarsılıyordu.

“Pekâlâ, oyunun kuralları nedir?” diye sordu Peter.

“Ne?” dedi Bennie bitişik kaşlarını kaldırarak.

“Öf be,” dedi Peter gözlerini yuvarlayarak. “Kurallar, sepet kafa. Bu pantolon oyununun kuralları nedir?”

“Kurallar mı?” dedi Bennie artık şaşkınlıktan öte öfkeyle; biraz olsun dengesini bulmaya başlamıştı. Nick'in çantasını yere atıp parmağını Peter'a doğru uzattı. “Ben oynarken kural falan tanımam, göt herif!”

“Güzel,” dedi Peter ve daha kimse gözünü bile kırpamadan fırlayıp Bennie'nin bol pantolonunu ayak bileklerine kadar sıyırdı.

“PUAN aldım!” diye bağırdı Peter.

Zamanın donup kaldığı bir an Bennie ağız açık, külotuna baka kaldı. Aslında herkes onun külotuna bakıyordu. Bu külot birkaç kuşak boyunca kullanılmış, her yanı lekelerle ve deliklerle doluydu.

Bennie'nin suratı kıpkırmızı kesildi; şehla gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu.

“*SENİ KÜÇÜK PUŞT!*” diye bağırarak Peter'a doğru bir hamle yaptı. Ama oğlan çok hızlıydı, inanılmayacak kadar hızlı. Nick ondan daha hızlı hareket eden birini görmemişti. Bennie onu tutamadı, ayakları pantolonuna dolandı ve un dolu bir çuval gibi, tepetaklak kaldırma düştü.

Bennie'nin tarihi külotunu gören sivri kulaklı oğlan kahkahayı bastı. Ve Nick de o anda gülmekte olduğunu fark etti. Elinde değildi. Freddie onu bir yana itip, Peter'ın üstüne atıldı.

Peter çevik bir hareketle onun önünden çekilirken Bennie'nin kafasına basarak suratını kaldırırda ezdi. Nick önce bir çatırtı, sonra da Bennie'nin çığlığını duydu. Bennie başını kaldırdığında burnu yamulmuştu ve oluk gibi kan akıyordu.

“Vay canına,” dedi Nick.

Freddie, Peter'ın üstüne çullanmak için Bennie'nin üstünden atlamaya çalıştı. Bennie tam o anda ayağa kalktığı için çarpıştılar ve birbirlerine dolanarak yere düştüler.

Peter havaya sıçrayıp iki diziyile Freddie'nin sırtına indi; her profesyonel güreşçinin hayran kalacağı bir vuruştur. Nick, Freddie'nin ciğerlerindeki bütün havanın boşalma sesini duydu.

Freddie, Bennie'nin üstünden kalkıp soluk alabilmek için çimlerin üstünde debelenmeye başladı; sudan çıkmış balık gibi ağzı açılıp kapanıyordu. Ciğerlerine bir damla hava alabilmek için uğraşırken, Peter yanında bitip pantolonunu ayak bileklerine kadar sıyırdı.

“İKİNCİ PUAN! İki sıfır öndeyim,” diye bağırdı Peter. Ellerini kalçalarına dayayıp, *hadi gel*, der gibi Jake'e baktı.

Ama Jake, dövüş sanatları ustası, Yılan Jake, Siktigimin Steven Seagal'ı, olduğu yerde donup kalmıştı, felç geçirecek gibi görünüyordu.

“SENİ AŞAĞILIK OROSPU ÇOCUĞU!” diye haykırdı Bennie ayağa kalkmaya çalışırken. Pantolonunu yukarı çekip elini cebine götürdü ve büyük bir sustalı bıçak çıkardı. “ADİ OROSPU ÇOCUĞU, GÖTVEREN PUŞT!”

“Bu kötü,” dedi Nick. Bennie, Peter'dan çok daha uzun boy-luydu ve onun dört katı sıkleti vardı. *Kaç buradan, çocuk*, dedi içinden Nick. *Hâlâ vakit varken, kaç buradan*. Ama Peter hâlâ elleri kalçasında orada durmaktaydı. Dudakları büzülmüş, gözleri çizgi haline gelene kadar kısılmıştı.

Bennie'nin alt dudağı titredi. Kan tükürüp bir çığlık attı ve Peter'ın yüzünü doğramak için saldırdı.

Peter eğilip, dönerken Nick bir kez daha onun süratine hayran kaldı. Peter'ın yumruk olmuş elinin tersi Bennie'nin suratının ortasına isabet etti. Nick oturduğu yerden bu darbeyi tam olarak görememişti ama Bennie'nin kafasının geriye savrulmasına ve çıkan o korkunç sese bakılırsa, Bennie devrilecekti.

Bennie önce dizlerinin üstüne çöktü, kolları cansız bir şekilde iki yana sarktı ve yüzüstü kaldırırma düştü.

Nick ürperdi. Öldü. Kesinlikle ölmüştür. Ve Nick sadece bir saniyeliğine Peter'ın yüzünde tekin olmayan bir ifade gördü. Sonra, sanki oğlanın onu seyrettiğini biliyormuş gibi, Peter'ın yüzünde yine o gülümseme belirdi. Ne ki, Nick az önce gördü-

gü ifadeyi aklından çıkaramadı. O yüzde vahşi ve korkutucu bir şey vardı.

Peter, Bennie'nin üstüne eğilip, eşofman altını ayak bileklerine kadar sıyırdı.

"Bu da sayılır. Böylece üç sıfır öndeyim!" dedi Peter sevinçle. "Kazandım!" Başını geriye yuvarlayıp horoz gibi öttü.

Freddie pantolonunu yukarıya çekip ayağa kalkarken dehşet içinde bakakaldı. Sonra da kaçmaya başladı; Jake'e çarptı ve neredeyse onu bisikletten düşürecekti. Jake'in gözleri önce Nick'e, sonra da onun sırt çantasına çevrildi.

Hayır! Olamaz! dedi içinden Nick ve çantasını kapmak için davrandı, fakat pantolonu hâlâ bacaklarına dolanmış olduğu için düştü. Telaşla pantolonunu yukarı çekmeye çalıştı. Jake çantayı kaptığı gibi bisikletiyle son sürat oradan uzaklaştı. Nick pantolonunu giyene kadar Jake gözden kaybolmuştu.

Peter gülererek onlara el salladı. "Yine görüşürüz, gençler."

"**HASSİKTİR!**" diye inleyen Nick, çimleri yumrukluyordu. "**HASSİKTİR!**"

"Hey, çocuk," dedi Peter. "Bayâ iyiydim, değil mi?"

Nick elini başına götürüp saçlarını çekiştirdi. *Şimdi ne halt yiyeceğim? Şimdi ne yapacağım? İşler daha ne kadar boka sarabilir?*

"İyiydim, değil mi?" diye tekrarladı Peter. "Ne dersin?"

Nick, Peter'ın onunla konuştuğunu fark edince tereddütle, "Ha?" dedi

"O pantolon oyununu diyorum. Ben kazandım, değil mi?"

Bennie'nin kaldırımında yamyassı yatışına ve külotunun arasından görünen kışına bakılırsa, Nick ona hak vermek zorundaydı.

Peter onun yanına gelip elini uzattı.

Nick geri çekildi.

"Hey," dedi Peter. "Korkma. Aynı takımdayız. Unuttun mu?"

Nick çekinerek elini uzattı. Peter memnun bir ifadeyle bu eli sıktıktan sonra onu ayağa kaldırdı.

"Ben Peter'ım. Senin adın ne?"

"Nick," dedi Nick bir yandan her an ortaya çıkacaklarını bildiği Marko ve itleri parktalar mı, diye bakınırken. Bu heriflerin ne mal olduklarını biliyordu ve hiç tereddütsüz onları vuracaklarına emindi.

“Tanıştığımızı memnun oldum, Nick. Pekâlâ, Nick, şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Ne?”

“Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Buradan çekip gitmek,” dedikten sonra ağaçlara doğru yürüdü; oradan metroya gidecekti. Ama birden durup elini cebine götürdü. “Hassiktir.” Bennie bütün parasını almıştı. Brooklyn’e gitmenin başka bir yolunu bulmak zorundaydı. Panikle göğsü sıkışmaya başladı. Hangi yoldan gitseydi? Marko herhangi bir yerde olabilir, herhangi bir yönden gelebilirdi. Nick aniden dönünce az kalsın Peter’a çarpıyordu. Peter’ın onu takip ettiğini fark etmemişti. Peter’ın gözlerinden hınzırlık akıyordu. “E, planımız ne?”

“Ne?” dedi Nick. “Plan mı? Bak, çocuk...”

“Peter.”

“Peter, anlamıyorsun, peşimde çok kötü adamlar var.”

Peter memnun görünüyordu.

“Silahları var. Ve çok kararlılar. Seni de öldürürler.”

“Nick, sana aynı takımdayız dedim ya.”

Nick hırıltılı bir kahkaha attı. *Tanrım, bu çocuk bu işi bir çeşit oyun gibi görüyor.*

“Sen onları öldürmek istemez misin?” diye sordu Peter. “Birlikte çok eğlenebiliriz.”

“Ne?” dedi Nick kulaklarına inanamayarak ama çocuğun da ciddi olduğunu görebiliyordu. “Hayır, onlarla dalaşmak istemiyorum. Ortadan kaybolmam lazım, *hemen.*”

“Buradan çıkmak için gizli bir yol biliyorum,” dedi Peter önce sola, sonra sağına bakarak. “Bizi kesinlikle görmeyecekler. Beni takip et.” Peter yürümeye başladı.

Bu oğlan kaçık, diye düşündü Nick ama yine de içindeki körü körüne onu takip etme dürtüsünü bastıramıyordu. Bu oğlanın insanı zorlayıcı bir özelliği vardı ve hiç doğru bulmasa da Nick’i onun peşinden gitmeye mecbur ediyordu. Nick tekrar parkın içine baktı. Karanlıktı. Tek başınaydı. Tek başına olmak çok zordu. Tavşanayağını avucuna alıp derin bir nefes aldıktan sonra altın gözlü çocuğun ardından yürüdü.

